

POSTANOWIENIE

Dnia 9 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 9 maja 2024 r.,

sprawy **P. M.**

skazanego z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 18 października 2023 r., sygn. akt IV Ka 877/23

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Oświęcimiu

z dnia 14 lutego 2023 r., sygn. akt II K 578/21

- 1) oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;
- 2) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. B. - Kancelaria Adwokacka w Z., obrońcę z urzędu skazanego P. M., kwotę 885 zł i 60 gr (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych i sześćdziesiąt groszy), w tym 23 % podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji;
- 3) kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.

UZASADNIENIE

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy P. M., Sąd Okręgowy w Krakowie wyrokiem z dnia 18 października 2023 r., sygn. akt IV Ka 877/23, utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Oświęcimiu z dnia 14 lutego 2023 r., sygn. akt II K 578/21, którym uznano P. M. za winnego zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu, tj. że w okresie pomiędzy 15 a 16 maja 2019 r. w O., woj. małopolskiego, przy ul. Ż., po uprzednim zerwaniu kłódek zabezpieczających drzwi wejściowe, dokonał włamania do garażu oznaczonego nr [...]. a następnie kradzieży z jego wnętrza pistoletu lakierniczego m-ki V., kluczy warsztatowych wraz z walizkami oraz maszyny polerskiej wraz z padem polerskim, powodując łączne straty w wysokości 2000 zł na szkodę J. S., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się przed upływem pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Oświęcimiu z dnia 28 lipca 2011 r., sygn. akt II K 143/11, którą to karę odbywał w okresie od dnia 12 stycznia 2010 r. do 13 stycznia 2010 r. i od dnia 24 listopada 2010 r. do 11 kwietnia 2013 r. i od 16 czerwca 2015 r. do 27 stycznia 2016 r., i za to na mocy art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierzono karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 46 § 1 k.k. obowiązek naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego J. S. kwoty 1000 złotych.

Od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 18 października 2023 r., sygn. akt IV Ka 877/23, kasację złożył obrońca skazanego P. M., podnosząc zarzut rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego, mającego istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to obrazę przepisu art. 391 § 1 k.p.k. polegającą na odczytaniu protokołów zeznań świadków Ł. D. oraz J. S., zamiast przeprowadzenia dowodu w sposób bezpośredni poprzez przesłuchanie w/w osób w charakterze świadka na rozprawie głównej w sądzie I instancji, pomimo braku podstaw do takiego odczytania oraz pomimo uprzedniego przesłuchania w/w osób w toku postępowania przygotowawczego i posiadania informacji o ich adresach zamieszkania oraz w konsekwencji powyższych zarzutów niesłuszne uznanie, iż P. M. popełnił zarzucany w akcie oskarżenia czyn, w sytuacji gdy w porozumieniu z osobą trzecią dokonał włamania i kradzieży jedynie pistoletu lakierniczego i dwóch

kompletów kluczy, zaś nie dokonał kradzieży pozostałych przedmiotów tj. maszyny polerskiej wraz z padem polerskim. Podnosząc ten zarzut obrońca skazanego P. M. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sadu Okręgowego w Krakowie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji tj. Sądowi Rejonowemu w Oświęcimiu.

G. P. – prokurator Prokuratury Rejonowej w Oświęcimiu, w pisemnej odpowiedzi na kasację wniosła o oddalenie kasacji adwokat P. B. - obrońcy skazanego P. M. jako oczywiście bezzasadnej (por. pismo Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Oświęcimiu z dnia 6 lutego 2024 r.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasację obrońcy skazanego P. M., jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Przede wszystkim Sąd Okręgowy w Krakowie, działający w niniejszej sprawie jako sąd odwoławczy, nie stosował przepisu art. 391 § 1 k.p.k., tym samym nie mógł jego naruszyć. Instytucja ujęta w art. 391 § 1 k.p.k. została zastosowana w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, czyli na rozprawie przed Sądem Rejonowym w Oświęcimiu. Kasacja zaś jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia wnoszonym przeciwko orzeczeniu sądu odwoławczego, a nie orzeczeniu pierwszoinstancyjnemu, co wyraźnie wynika z treści art. 519 k.p.k. Oznacza to, że nie można w niej podnosić zarzutów typowych dla postępowania apelacyjnego, kwestionujących orzeczenie pierwszoinstancyjne. Specyfika i wyjątkowość postępowania kasacyjnego nie pozwala na prowadzenie dublującej, „trzecioinstancyjnej” kontroli orzeczenia sądu pierwszej instancji (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2015 r., sygn. akt IV KK 8/15, LEX nr 1666908). Charakter kasacji, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia wnoszonego od prawomocnego wyroku **sądu odwoławczego**, z powodu rażącego naruszenia przez ten sąd prawa, nie pozwala również na kwestionowanie w tym środku poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2016 r., sygn. akt V KK 457/15, LEX nr 1991147). Sąd Okręgowy w Krakowie przeprowadził kontrolę odwoławczą wyroku Sądu

Rejonowego w Oświęcimiu z dnia 14 lutego 2023 r., sygn. akt II K 578/21, w sposób poprawny. Obrońca skazanego nie podnosi zarzutu naruszenia przez ten Sąd przepisu art. 433 § 2 k.p.k. Pisemne uzasadnienie zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia z dnia 18 października 2023 r., sygn. akt IV Ka 877/23, zawiera powody rozstrzygnięcia oraz argumentację, wyjaśniającą w sposób logiczny i rzeczowy, dlaczego nie podzielił zarzutów i wniosków zawartych w apelacji obrońcy. We właściwy sposób rozważono kwestię oceny dowodów, która została dokonana przez Sąd Rejonowy w Oświęcimiu, dotyczy to w szczególności osobowych źródeł dowodowych. Wskazano bowiem jakie zeznania zostały przez Sąd Rejonowy w Oświęcimiu uznane za wiarygodne oraz dlaczego tę ocenę Sąd Okręgowy w Krakowie podziela, a tym samym czemu innym dowodom, w tym wyjaśnieniom P. M., odmówiono waloru wiarygodności. Dowody z zeznań świadków Ł. D. oraz J. S. zostały przez Sąd Rejonowy w Oświęcimiu prawidłowo wprowadzone do materiału dowodowego będącego podstawą ustaleń faktycznych. Skoro nie powiodły się próby wezwania w/w świadków, Sąd Rejonowy w Oświęcimiu postanowił odczytać ich zeznania, do czego był uprawniony. Obrońca nie zgłosił wówczas sprzeciwu. Trafnie wskazano w odpowiedzi prokuratora na kasację, że odczytanie na rozprawie protokołów zeznań świadka jest dopuszczalne między innymi w sytuacji gdy świadek nie stawiał się na rozprawę z powodu niemożności doręczenia mu wezwania, czy niedających się usunąć przeszkód. Przy czym, każda z tych okoliczności stanowi samodzielną podstawę do odczytania zeznań świadka. W orzecznictwie wskazuje się, że ustawa nie uzależnia możliwości odczytania zeznań w trybie art. 391 § 1 k.p.k. od dokonania nieskutecznej próby wezwania świadka na rozprawę, ale racjonalność podjęcia takich czynności zmierzających do bezpośredniego przesłuchania świadka przez sąd wydaje się dość oczywista (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2012 r., sygn. akt V KK 369/11, LEX nr 1165301).

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy rozstrzygnął jak w postanowieniu.

[J.J.]

